

PARLA, SENYOR, QUE EL TEU SERVENT T'ESCOLTA

La figura de Samuel ens proporciona unes claus magnífiques per entendre la dinàmica de l'escolta, quan és el Senyor qui ens parla. El seu nom de Samuel significa "aquell que escolta Déu". Sense aquesta escolta, la vida religiosa seria totalment prescindible i perdria la seva essència. Estem en la primera fase del Fòrum de la Vida Religiosa centrada en l'actitud d'escoltar la Paraula de Déu i el clam de la humanitat. Una frase de Samuel inspira la primera etapa del Fòrum. Rellegim el text que la litúrgia en oferia al dimecres de la primera setmana del Temps durant l'any.

Primer llibre de Samuel (1S 3,1-10.19-20)

En aquells dies, el noi Samuel estava al servei del Senyor, sota les ordres d'Elí. En aquell temps, **el Senyor feia sentir rarament la seva paraula, les visions no sovintejaven**. Elí tenia la vista tan dèbil que a penes s'hi veia. Un dia, mentre Elí era al llit dins la seva habitació i la llàntia de Déu encara no s'havia apagat, Samuel dormia en el santuari del Senyor, on hi havia l'arca de Déu. El Senyor el cridà, i Samuel respongué: "Aquí em teniu". Corregué cap a Elí i li digué: "He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu:» Elí replicà: «No t'he cridat pas. Ves-te'n a dormir». I el noi se n'anà a dormir. El Senyor el tornà a cridar, i Samuel s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu». Elí replicà: «Fill meu, no t'he cridat pas. Torna-te'n a dormir». **Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, la paraula del Senyor encara no sé li havia revelat.**

Per tercera vegada el Senyor cridà Samuel, i ell s'aixecà, anà on Elí dormia i li digué: «He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu». Llavors Elí comprengué que era el Senyor qui cridava el noi, i digué a Samuel: «Ves a dormir i, si et torna a cridar, digues-li: Parleu, Senyor, que el vostre servent us escolta». El Senyor es presentà i el cridà com les altres vegades: «Samuel, Samuel». Ell li respongué: **«Parleu; que el vostre servent us escolta»**. Samuel es va fer gran. El Senyor l'afavoria sempre i no deixà de complir mai cap de les seves profecies. **I tot el poble d'Israel, de Dan a Beer-Sabé, va saber que Samuel era de debò un profeta del Senyor.**

Sembla com si la vida religiosa experimentés una situació de fons similar a la d'una època tant llunyana com la que va viure el profeta, que va néixer l'any 1100 abans de Crist. Es combinen els elements socials i personals de manera complementària. Alguns punts de reflexió.

Primer: l'escenari. “El Senyor feia sentir rarament la seva paraula, les visions no sovintejaven.” Aquesta frase inclosa en un llibre dels profetes anteriors presenta un gran dramatisme, El gairebé silenci de Déu i la manca de visions dinamita la figura del profeta, que s'alimenta justament de la Paraula divina i el gaudi d'unes visions singulars. Recordo les paraules d'una religiosa de vida contemplativa que expressava el seu desconcert quan deia que resava a Déu tot demanant vocacions i que no n'arribava cap. En el nostre temps, existeix una autèntica invasió de sorolls i de xerrameques. Un allau de paraules que potser van inaudible la Paraula. Un context dur i complicat per nodrir-se de la fe i per viure-hi en conseqüència.

Segon: la crida escoltada, però no ben discernida. Només a la quarta crida sabem el contingut de la paraula de Déu: “Samuel”. En les tres primeres vegades, el crida pel seu nom. No li diu res més. La resposta de Samuel és immediata i reflecteix una gran disponibilitat: “He sentit que em cridàveu. Aquí em teniu”. El noi l'atribueix a Elí, però aquest ho desmenteix: “No t'he cridat pas. Ves-te'n a dormir”. A la tercera vegada, Elí entén que anar a dormir no és la resposta correcta, sinó que cal reconèixer Déu com l'interlocutor que el crida.

Tercer: el bon discerniment.

“Samuel encara no sabia reconèixer el Senyor, la paraula del Senyor encara no sé li havia revelat”. El discerniment en l'escolta és fonamental. Un bon acompanyant espiritual pot ajudar a destriar el gra

de la palla, la veu autèntica dels cants de sirena. Escoltar és primer pas, però no és suficient. Es necessita una revelació, per trobar el significat profund del missatge i per establir un diàleg permanent amb Déu. Cal humilitat i perseverança. Aixecar-se a la primera crida, a la segona, a la tercera... Encara no hi ha resultats, però si hagués desistit tot pensant que Elí havia perdut el seny o autoinculpant-se de fantasies sense sentit, la revelació no hagués arribat.

Quant: escolta i resposta... el diàleg a fons. La resposta de Samuel segueix al pau de la lletra el suggeriment d'Elí: “Parleu; que el vostre servent us escolta”. Samuel viu en aquest moment l'essència del seu nom: “aquell que escolta Déu”. Déu l'encomana que faci un anunci tremendament compromès, que serà molt dur per a Elí. Aquest al matí següent li demana que li digui el missatge rebut: “No m'amaguis res”. Samuel li ho diu tot, sense amagar-li res”. La vida profètica no és còmode. Portar el missatge de Déu compromet la pròpia vida.

Cinquè: el poble capta la fiabilitat de les profecies de Samuel. “I tot el poble d'Israel, de Dan a Beer-Sabé, va saber que Samuel era de debò un profeta del Senyor”. La gent se n'adona quan la cosa va de veritat. Cal viure allò que s'escolta, fet que genera credibilitat. Quan la vida religiosa ho fa, la gent se la creu. Una característica bàsic de la vida religiosa és el profetisme. La pregunta que ens sorgeix: som xerraires de fira o profetes del Senyor? Una profeta transmet la missatge que s'ha escoltat. Sense escolta, no hi ha profecia. Sense profecia, la vida religiosa seria absolutament prescindible.